

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2019 r., V GC 3100/19, Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo M. P. przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. o zapłatę, obciążając powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Powyższy wyrok zaskarżyła strona powodowa w całości. Orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów:

- art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymogom określonym we wskazanej normie, poprzez sporządzenie uzasadnienia zawierającego alternatywne rozwiązania uzasadniającego rozstrzygnięcie Sądu i przyjmujące różne stany faktyczne i prawne za podstawę orzeczenia;
- art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymogom określonym we wskazanej normie, poprzez skopiowanie uzasadnienia wyroku zapadłego w sprawie V GC 2464/19;
- art. 233 § 1 k.p.c. przez sprzeczne sprzeczne z zasadami logii i doświadczenia życiowego wyprowadzenie wniosków, iż roszczenia dochodzone pozwem są przedawnione oraz że faktury wystawione przez powódkę mogły zostać prawidłowo doręczone pozwanej w pierwszym dniu danego miesiąca, którego dotyczyła faktura, po czym należało dodać 14 dni okresu na zapłatę faktury;
- art. 229 k.p.c. poprzez błędne uznanie za nieudowodnione faktów, które zostały wprost przyznane przez pozwaną, tj. okoliczności zawarcia umowy z dnia 11 maja 2015 r., co skutkowało błędnym przyjęciem, iż strony wiązała rzekomo jedna umowa najmu;
- art. 233 § 1 w zw. z art. 246 i 247 k.p.c. przez sprzeczne z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz ograniczeniem dowodowym wyprowadzenie z zeznań świadków wadliwego twierdzenia, że zdaniem Sądu obowiązywała tylko jedna umowa najmu tego lokalu, bowiem strony zawarły w miejsce starej umowy z dnia 12 marca 2015 r. nową umowę;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, iż strony zastąpiły umowę najmu z dnia 11 maja 2015 r. umową z dnia 29 stycznia 2016 r., co skutkowałoby wynajęciem tożsamego lokalu o powierzchni 200 m² przez powoda na rzecz pozwanego za kwotę 2.400 zł netto;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że strona pozwana skutecznie kwestionowała wystawione faktury VAT dotyczące umowy z dnia 11 maja 2015 r.;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że okoliczności rozwiązania umowy z dnia 11 maja 2015 r. pomiędzy pozwaną a p. B. zostały wykazane w sposób dostateczny dowodami z dokumentów;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że umowa zawarta pomiędzy pozwanym a p. B. została zawarta dnia 12 marca 2015 r.;
- art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne uznanie, że strony wiązała jedynie jedna umowa najmu, pomimo złożenia do akt postępowania dwóch umów;
- art. 118 k.c. poprzez jego błędną interpretację i wadliwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że przedawnienia w niniejszej sprawie następuje w okresie 3 lat od momentu wystąpienia zdarzenia prawnego;
- art. 65 § 1 i 2 w zw. z art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 117 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że roszczenie może być przedawnione.

W oparciu o zredagowane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości i obciążenie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz obciążenie powoda kosztami postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, że sprawa niniejsza toczyła się w postępowaniu uproszczonym, a zatem w myśl przepisu art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można było oprzeć tylko na wymienionym w pkt. 1 zarzucie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub wymienionym w pkt 2 zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy nie podziela zarzutów skarżącego co do uchybienia regulacji art. 327¹ § 1 k.p.c., dotyczącego rzekomo wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Stan faktyczny w sprawie została ustalony w sposób transparentny, a ocena m.in. kwestii przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem była efektem podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Już choćby z tego względu trudno podzielić zapatrywanie skarżącego co do sporządzenia uzasadnienia zawierającego alternatywne rozwiązania. Per analogiam, nie przekonuje pogląd skarżącego o skopiowaniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku z innej sprawy, zaś błąd w oznaczeniu daty umowy należy poczytywać za oczywistą omyłkę pisarską.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego oscylujących w zdecydowanej większości wokół naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., wskazać należy, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie uzasadnionych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie.

Apelujący nie sprostał wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił przekonujących okoliczności, które potwierdzałyby nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Sąd Odwoławczy podziela w pełni ustalenia i rozważania Sądu I instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że powód nigdy nie dostarczył pozwanemu faktur załączonych do pozwu, stanowiących podstawę dochodzonego przez powoda roszczenia. Wprawdzie pozwanemu doręczono zostały faktury z tożsamymi numerami, jednak opiewające na inne wartości, kwoty i terminy płatności niż faktury załączone do pozwu. Tym samym przekonuje pogląd Sądu Rejonowego, że powód powinien był dostarczyć prawidłowe faktury z początkiem każdego miesiąca, a od daty doręczenia należało doliczyć początek biegu wymagalności roszczenia (14 dni).

Z dokumentu przedłożonego przez pozwanego na etapie postępowania odwoławczego wynika bezspornie, że mocą aneksu nr (...) zawartego przez pozwanego z p. B., rozwiązano na dzień 1 lutego 2016 r. umowę najmu z dnia 11 maja 2015 r. Prawdziwość tego dokumentu nie była kwestionowana przez skarżącego na etapie postępowania apelacyjnego.

Z tożsamych względów niezasadne okazały się zarzuty skarżącego naruszenia przepisów prawa materialnego, wymienionych w apelacji. W ocenie Sądu Okręgowego, stanowią one jedynie nieuzasadnioną próbę polemiki z prawidłowymi ustaleniami i ocenami Sądu I instancji.

Skarżący zdaje się również nie zauważać regulacji intertemporalnej wynikającej z brzmienia przepisu art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którą

jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację powoda w całości.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)

3. (...).

Olsztyn, dnia 8 czerwca 2020 r.